

да умре вмѣсто баща си, но той иска да дойде съ покрито лице, за да го не познаятъ кой е.

— Добре, — съгласилъ се царьтъ. — Върви и му кажи да дойде.

Излѣзълъ отъ палата малкиятъ синъ, преоблѣкълъ се, закрилъ лицето си съ маска и се върналъ пакъ при царя.

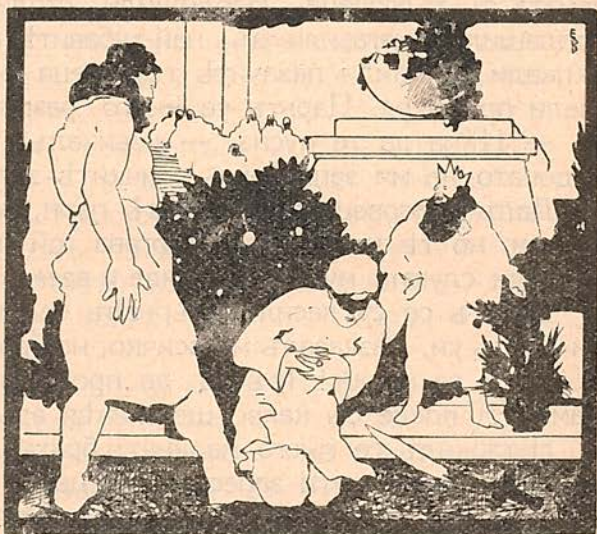
— Ти ли си синьтъ на тоя търговецъ? — попиталъ царьтъ.

— Да отговорилъ човѣкътъ съ маската.

— И си готовъ да умрешъ за баща си?

— Да.

— Чудно нѣщо, — рекълъ царьтъ. — По-рано не искаше да дойде дори да види баща си, а сега иска да умре за него.

Царьтъ повикалъ палача. Дошълъ той, изправилъ се и, тъкмо издигналъ меча да замахне, блѣснала ослѣпителна свѣтлина, палачьтъ затворилъ очи и изпусналъ меча. Мечьтъ извънтѣлъ на пода. Хвърлилъ се палачьтъ отново да вземе меча, но царьтъ извикалъ:

— Стой! Тукъ става нѣкакво чудо. Кой е този човѣкъ?

И той заповѣдалъ да свалятъ маската отъ лицето на осждения. Всички извикали отъ очудване. Това билъ слугата на търговеца.

— Кой си ти? — попиталъ царьтъ.

— Синьтъ на този търговецъ, — отговорилъ слугата. На дѣсната му ржка блестялъ пръстеньтъ като звезда и никой не можалъ да погледне пръстена, ако не зажими.

— Моятъ пръстенъ! — извикалъ търговецьтъ и, като